

РЕШЕНИЕ

№ 15376

гр. София, 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав, в публично заседание на 16.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **1646** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във връзка с чл.144 и чл.107, ал.4 от ДОПК и чл.4, ал.1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба на „ХАРА Ауто България“ ЕООД с ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК], представлявано от управителя Г. Т. срещу АУЗД №1089642-1/13.08.2025г. потвърден с Решение №СО-ОД25-РД-28-442/01.12.2025г. на Директор на дирекция „Общински приходи“ при СО, в частта в която са установени задължения за данък върху превозните средства за периода от 2020г.-2025г., ведно със съответните лихви за забава. Прави искане да се отмени акта в оспорената част, тъй като автомобилът за който са установени задълженията е противозаконно отнет през м.февруари 2014г.

Ответникът – Директора на Дирекция „Общински приходи“ при СО, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и счита същата за неоснователна.

Съдът след като прецени събраните по делото доказателства, от фактическа страна намира за установено следното:

С акт за установяване на задължения по декларация № 1089642-1/13.08.2025г. от главен инспектор в Отдел „Ревизии и събиране на вземания“, Дирекция „Общински приходи“ към СО, са установени задължения на жалбоподателя за данък върху превозните средства за периода 2020-2025г., за притежавания от него лек автомобил „М.“ с рег. [рег.номер на МПС] . Актът е връчен на 16.09.2021г., видно от известие за доставяне (л.23 от делото) и е обжалван по

административен ред с жалба изх.№ 45/29.09.2025г. (л.36 от делото).

С решение № СО/ОД25-РД28-443/01.12.2025г. на директора на Дирекция „Общински приходи“ при СО, актът е потвърден, като правилен и законосъобразен.

Съдът, предвид установената фактическа обстановка и събраните по делото доказателства, като съобрази приложимите законови разпоредби, намира жалбата за основателна.

Съгласно чл.4, ал.1 от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Съгласно чл.4, ал.3 от ЗМДТ в производствата по ал.1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а съгласно ал.4, служителите по ал.3 се определят със заповед на кмета на общината.

По делото е представена заповед № СОА23-ПД09-2483/17.11.2023г. на кмета на СО, с която на основание чл.44, ал.2 от ЗМСМА, чл.4, ал.3 и ал.4 от ЗМДТ и чл.8, ал.5 от ДОПК са определени служителите на общинската администрация с права и задължения на органи по приходите. Това са служителите от дирекция „Общински приходи“.Ето защо, оспорения акт е издаден от компетентен орган – главен инспектор в Отдел „Ревизии и събиране на вземания“, Дирекция „Общински приходи“ към СО, съобразно нормата на чл.4, ал.1 и ал.3 от ЗМДТ и правомощията предоставени му със заповед № СОА23-ПД09-2483/17.11.2023г. на кмета на СО.

В хода на производството от административния орган не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, но актът е издаден в несъответствие с материалноправните изисквания на закона.

Актът е издаден в установената от закона писмена форма. Той е мотивиран, доколкото съдържа фактически и правни основания за неговото издаване, макар и същите да са оскъдни. От изложените фактически основания се установява, че задълженията на лицето за данък върху превозните средства са определени въз основа на подадената декларация по чл.54 от ЗМДТ, като не са установени несъответствия в подадената декларация. Като правни основания за издаване на акта са посочени нормите на чл.107, ал.3 от ДОПК, чл.8, ал.5 от ДОПК във вр.чл.4, ал.1, ал.3 и ал.4 от ЗМДТ.

В чл.53 от ЗМДТ е определено кои лица дължат плащане на данък върху превозните средства, а именно техните собственици.

В случая не е налице спор по делото, че жалбоподателят е собственик на лек автомобил „М.“ с рег. [рег.номер на МПС], който автомобил е противозаконно присвоен от неизвестен извършител на 26.02.2014г., видно от Постановление за спиране на наказателно производство от 01.06.2016г. на прокурор при СРП. С това постановление е спряно наказателното производство по досъдебно производство № 15041/2014г. по описа на 04 РУ-СДВР, пр.пр.№22292/2013г. на СРП, започнато с оглед наличността на достатъчно данни за осъществено от неизвестен извършител престъпление по чл.206, ал.1 от НК. В посочената разпоредба на Наказателния кодекс е предвидено, че „Който противозаконно присвои чужда движима вещ, която владее или пази, се наказва за обсебване с лишаване от свобода от една до шест години.“.

По своята същност данъка върху превозните средства е имуществен данък, който се плаща

ежегодно в полза на съответната община и е длъжим с оглед притежаваното от съответното лице право на собственост върху превозно средство. От своя страна правото на собственост е съвкупност от три права – право на владение, право на ползване и право на разпореждане. Съгласно чл.17, ал.3 от Конституцията на Република България, частната собственост е неприкосновена, а отнемането на което и да било от правомощията на собственика, винаги води до накърняване на самото право на собственост по начин, че то изгубва характера си на абсолютно и пълно вещно право. То престава да съществува в пълния си обем като абсолютно, неограничено, неделимо и пълно право на собственика.

Видно от така представените доказателства жалбоподателят е бил лишен от правото си на собственост върху описаното МПС на 26.02.2014г., от който момент дружеството е спряло да владее МПС, съответно било е в невъзможност да го ползва и фактически да се разпорежда с него, тоест то е било лишено от правото си на собственост. След като е лишено от правото на собственост, то не се явява задължено лице по смисъла на чл.53 от ЗМДТ и не следва да му бъдат определяни задължения за данък върху ПС. Противното би означавало лицето да търпи неблагоприятни последици, да плаща данъци и за него да възникват задължения, след като е нарушено конституционното му право на собственост. Действително не се установява жалбоподателят юридически да е загубил правото си на собственост по смисъла на чл.99 от Закона за собствеността, съгласно който правото на собственост се изгубва, ако друг го придобие или ако собственикът се откаже от него, но това обстоятелство не би могло да доведе до извод различен от изложения, тъй като в случай че му бъде върнат автомобила, тоест ако дружеството отново го владее, ползва и може да се разпорежда с него, ще бъде задължен субект по смисъла на чл.53 от ЗМДТ.

В допълнение на изложеното следва да се има предвид и че нормата на чл.58, ал.4 от ЗМДТ, предвижда условията за освобождаване от данък, а именно прекратяване на регистрацията на МПС, но за да е налице тази хипотеза, следва лицето все още да е собственик на превозното средство, да го владее и да може да се разпорежда с него, а не да е било лишено от тези права.

В случая с АУАЗД са установени задължения за периода от 2020г.-2025г., които се обжалват. От събраните по делото доказателства, се установява, че автомобилът е бил противозаконно присвоен 26.02.2014г., от който момент жалбоподателят е бил лишена от правото си на собственост, поради което и с оглед изложените вече мотиви, с процесния акт, в обжалваната му част, неправилно са установени задължения за данък върху превозно средство и същия следва да бъде отменен.

Мотивиран от изложеното, Административен съд – София град, 80-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Акт за установяване на задължения по декларация № 1089642-1/13.08.2025г. потвърден с Решение №СО-ОД25-РД-28-442/01.12.2025г. на Директор на дирекция „Общински приходи“ при СО, в частта в която са установени задължения за данък върху превозните средства за периода от 2020г.-2025г., ведно със съответните лихви за забава в общ размер на 5177.51 лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.

